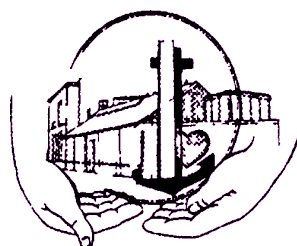

Huize Triest - Gemeenschapshuis Tabor, een thuis voor medemens

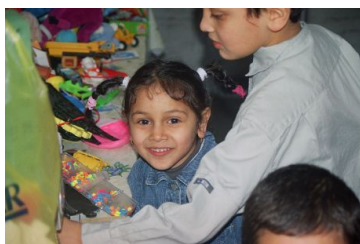
Wat doet een mens wanneer hij dagelijks geconfronteerd wordt met bedelaars en daklozen en zich niet bij machte voelt wat meer te doen dan wat eten of wat klein geld meegeven. Na wat dagdromen worden nieuwe ideeën meestal vriendelijk weggeschoven met het goedkope gezegde: We kunnen toch niet alles doen. En toch blijven de bedelaars aankloppen.

Huize Triest - Gemeenschapshuis Tabor is gegroeid uit de gemeenschap Heilige Engelen verbonden aan het Dr. Guislainziekenhuis. Dagelijks kwamen daklozen en armen aan de deur van de gemeenschap kloppen, vragend om geld en eten. Maar misschien zochten ze iets meer? Een stoel om even op te rusten, een tafel om de voeten onder te schuiven, een medemens die tijd maakt om naar hen te luisteren. Broeder Godfried Bekaert en Broeder Clariet Lippens waren getroffen door deze nieuwe noden en startten vanuit de congregatie met de oprichting van Huize Triest. Het huis opende officieel haar deuren in september 1986. In diezelfde geest staat de deur van Huize Triest open van 9u tot 16u30. Het sociaal eethuis is open van 9u tot 14u. Van 14u tot 16u30 bieden we in ons namiddagconcept ontspannende activiteiten aan. Een koffiehuis waar iedereen welkom is. Huize Triest - Gemeenschapshuis Tabor wordt gedragen door broeders, aangesloten leden en vele vrijwillig helpende handen. Broeder Godfried Bekaert werd regionale overste over de indische regio en Werner Van de Weghe, aangesloten lid bij de Broeders van Liefde (Sint-Vincentius regio), gehuwd en vader van vier kinderen, volgde hem op als coördinator van Huize Triest - Gemeenschapshuis Tabor.

Sinds 22 september 1986 kunnen we dankzij vele vrijwillige helpende handen onze deur letterlijk en figuurlijk openstellen. Naastenliefde is meer dan geven aan de ander. Hier biedt de leefregel van de congregatie ons een richting aan: Je enige bezit is de Heer, die voortdurend om bekering vraagt. Wanneer je jezelf arm maakt door je te geven, zal de rijkdom van Christus je aandeel worden, een schat die niemand je ontnemt. Op 18 december 2004 werd Huize Triest gherstructureerd en kreeg de naam Huize Triest - Gemeenschapshuis Tabor. Vanuit een authentiek en eerlijk antwoord op de volgende vragen: "Wat zijn de noden van vandaag? en Wat kunnen wij als vrijwilligersploeg aan?", werd de huidige werking op kaart gezet. Het Gemeenschapshuis Tabor werd een fundamenteel onderdeel van de werking.

Vooraleer we dagelijks aan ons werk beginnen, bidden we samen met alle medewerkers in onze bidplaats. Vele van onze mensen die we mogen ontmoeten, gaan door de knieën van miserie en ellende. Wij willen ook door de knieën gaan om voor hen te bidden. Eerst liefde krijgen, dan pas kunnen we liefde doorgeven. Ons leven wordt dan ook in Zijn handen gelegd, samen met dat van onze broers en zussen die dagelijks op ons rekenen.

Wie mogen wij nu zo verwelkomen?

- Verslaafden, vaak na mislukte of ontgoochelende behandeling.
- Daklozen, die enkele nachten op straat rondzweerven.
- Thuislozen, eenzame mensen, één kamer van 3 op 2, geen comfort, ingesloten.
- Gescheiden families, eenzaamheid en verdriet, een gebroken vrouw of man.
- Ex-psychiatrische patiënten of ex-gevangenen, vaak na ontslag thuisloos.
- Mensen die arm geboren zijn en ook arm zullen sterven, de generatie-armen.
- Mensen die letterlijk op de vlucht zijn, gezinnen zonder een huis en een thuis, uitgehongerde en onderkoelde families met kinderen.
- Nieuwe armen, mensen die het goed gehad hebben, maar door levensomstandigheden nu gebroken zijn, misschien geen dak meer boven het hoofd hebben.

Het gemeenschapshuis Tabor is een wezenlijk onderdeel van Huize Triest. Hier richten wij ons naar vluchtelingen. In Tabor hebben we plaats voor tien mensen. We hebben hier vier entiteiten. Een vorm van begeleid wonen voor mensen op de vlucht.

In de acute nachtopvang kunnen elf mensen overnachten. We richten ons hier naar de echte daklozen. Van 20u tot 8u! Een vorm van crisisopvang! Binnen onze werking kiezen wij bewust voor kleinschaligheid, alle klemtoon ligt op het samen familie vormen. Mens voor de mensen zijn!

We zijn er ons van bewust dat nog heel veel mensen binnen onze gestructureerde zorgverlening niet aan bod komen, ondanks het feit dat ze echt in nood zijn. Voor hen is de weg die naar een instelling leidt te lang en de drempel zeker veel te hoog... Maar ze missen misschien een veilige haven waar ze nu en dan terecht kunnen.

Zonder veel woorden proberen wij te getuigen dat menselijke talenten als macht en hebzucht de mens niet altijd even gelukkig maken, maar de mens soms levend laten sterven. Wij willen het hart van deze mensen raken en wij geloven dat liefde, geduld, goedheid, gerechtigheid en zachtheid blijvende vruchten zijn van de Geest, die het gebroken hart van de mens kunnen raken.

Naast vele therapieën blijft de therapie van het hart de belangrijkste om mensen in hun nood nabij te zijn, en zo levende stervende mensen, weer levende gelukkige mensen te laten worden. We moeten hen proberen te begrijpen en hen bijstaan in hun primaire behoeften, die elke mens nodig heeft: voeding, kleding, huisvesting, gezondheid, maar vooral liefde en begrip.

Mensen die zowel op financieel, cultureel, sociaal en op godsdienstig vlak vergeten zijn of geen stem meer hebben in de maatschappij, misschien zijn het burens:

- Broer, ik zie het niet meer zitten, heeft alles nog zin, ik verdrink toch alles.
- Broer, mag ik een douche nemen, 't is zo lang geleden.
- Broer, ik heb honger, stuur me niet door, mijn laatste centen zijn er door en ik moet nog wachten tot de dertigste.
- Broer, ik zit met mijn kinderen op straat en het wordt zo koud.

Dikwijls mogen wij het horen: Waarom leven wij nog? Vele jonge mensen stellen ons die vraag. De ergste ziekte van de tijd, hun eenzaamheid, overvalt hen.

Huize Triest kent geen luxe, maar voor velen mag het een thuis zijn, onze huisbezoeken getuigen dat velen het minder goed hebben en pover leven, soms op de rand van het onbewoonbare, het onmenselijke.

Tijdens de maaltijden denken wij vaak: met wie zitten wij hier nu samen: zondaars, dronkaards, ex-gevangenen, armen, vluchtelingen; maar het doet ons ook denken aan het feestmaal uit het evangelie, de genodigden konden niet komen, maar de armen en kleinen waren welkom en maakte Hij groot.

Wij willen echt en eerlijk met hen een gemeenschap opbouwen. Laat ons even kijken naar de parabel van de verloren zoon, laat er ons onmiddellijk één bijmaken die van de verloren dochter, want die ontmoeten wij ook vaak in ons huis.

Vrienden, laat ons niet oordelen noch veroordelen. Want wie zijn wij? De jongste zoon, die alles verkwest en om hulp komt vragen of de oudste zoon die blijft oordelen.

Samen durven stelling innemen en kiezen in alle vrijheid om te strijden tegen armoede, onderdrukking, racisme, vooroordelen en durven opkomen voor de rechten van de zwakken, in het bijzonder de kansarmen en vluchtelingen.

Wij proberen onze vrijheid te gebruiken om op te komen tegen het onrecht door op te komen voor het recht, dit betekent voor ons een blijvende uitdaging. Want hoe vaak mogen we het niet horen: Het zijn luiards, doch door hun arm-zijn krijgen zij geen kansen. Ze kunnen niet wonen, doch door hun arm-zijn kunnen ze niets beters huren. Sociale ontredde, doch door hun arm-zijn kregen ze geen levenskansen. Weeral ziek, doch door hun arm-zijn kunnen zij zichzelf niet verzorgen.

Naar onze broers en zussen willen wij ook zo anoniem mogelijk leven, geen dossiers en geen ondervragingen; wij willen ze er geen ontgoocheling bijgeven. Het vraagt reeds veel om de stap te zetten naar ons armentehuis; vandaar staat onze deur letterlijk en figuurlijk open. Het schaamtegevoel is groot en ze weten dat wij ze vaak beschuldigen met de vaak gehoorde, onterechte opmerking: Het is hun eigen fout.

Vele pastorijen, gemeenten of sociale diensten krijgen bijna dagelijks bedelaars aan de deur, vragend om geld en eten. Maar misschien zoeken ze iets meer? Heel dikwijls wordt de plasticzak-therapie toegepast. Na wat wachten ontvangen ze dan meestal een plastic zakje met wat brood en kaas.

Voedsel bedelen, kleding bedelen is van kapitaal belang. Eén dag per week is er voedselbedeling in Huize Triest – Gemeenschapshuis Tabor, meestal de vrijdag. Doch wil Huize Triest méér zijn. We zijn niet op de eerste plaats een goedkoop eethuis, wij willen voor de eenzamen, de daklozen, de mensen arm aan kansen, een gesprekspartner zijn. Onze hoofddoelstelling is dus een thuis creëren voor mensen in nood, een zonhuis, een blij huis. Wij willen aandacht schenken aan hen die een vraag stellen, een bede uiten, honger hebben naar voedsel en attentie. Als één hechte familie wordt iedereen opgeroepen om mee te bouwen aan een positieve sfeer in het huis.

Wij weten dat voedsel en kleding bedelen noodzakelijk is. Toch durven wij ons de vraag stellen of dit niet een stukje het bedelen in stand houden is. Wij kunnen altijd maar geven en geven. Verandert er zo iets aan de probleemsituatie waar mensen mee te kampen hebben? Vanuit deze visie motiveren wij het feit dat wij aan niemand geld geven. Hierdoor voelen wij ons vrij tegenover de mensen, en hoeven zij zich ook nooit zorgen te maken omdat ze bij ons zouden schulden hebben.

Enkele getuigenissen

"Ik ben Stefaan, geboren in Gent, misschien een buurman, 26 jaar, sinds mijn 18 jaar alleenwonende, omdat het thuis moeilijk was met vader, moeder was lief."

"Toen ik 20 was ging ik samenwonen, na twee jaar stuurde zij mij wandelen, nu sta ik er alleen voor. Mijn kindje Sofie wordt morgen vier jaar, maar ik zie haar weinig, ze is geplaatst."

"Ik ben Luc, 32 jaar, ik had een eigen bedrijf opgestart. Ik was slager van beroep, maar mijn zaak ging teloor toen mijn vrouw mij verliet. Nauwelijks besef ik nog dat ik leef. Weinig mensen kijken nog naar mij. Ik leerde leven met weinig geld, weinig voeding en gekregen kleding. Ik ben nu dakloos, mis liefde en genegenheid. Vaak stel ik me de vraag, waarom leef ik nog? Waarom heb ik dat verdiend?"

"Ik was een slechte vader, zeggen ze, juist zoals mijn eigen vader die dronk. Nu ben ik drie jaar op de sukkel. Ik doorkruiste vele wegen: drie maanden gevangenis, zes maanden psychiatrie, verschillende onthaalhuizen, en nu zit ik terug op straat. Waarom heeft het leven nog zin?"

"Ik ben Milan, 43 jaar, van Slovaakse afkomst, ik ben papa van zeven kindjes, samen met mijn kinderen en vrouw sta ik op straat, we leven in kraakpanden tussen ratten en ongedierte, hebben jullie aub geen bed voor deze nacht, mijn kinderen zijn onderkoeld en hebben honger, ik weet echt niet wat ik moet doen..."

"Ik ben Katrijn, 24 jaar, afkomstig uit Aalst, mijn kindje Anais is 2 maanden, via de politie vond ik Huize Triest - Gemeenschapshuis Tabor, ik ben een slachtoffer van gezinsgeweld, kan ik samen met mijn kindje enkele nachten bij jullie verblijven."

"Ik ben Louis, 63 jaar, wonende in de Bloemekenswijk te Gent, de muren in mijn studio komen op mij af, ik ben eenzaam, niemand kijkt nog naar mij om, mag ik tijdens jullie namiddagactiviteiten in Huize Triest - Gemeenschapshuis Tabor verblijven. Het doet me goed om samen met anderen de namiddag door te brengen."

"Ik ben Guido, het enige wat ik heb is mijn hond, ik weet dat ik niet binnen kan met hem in jullie sociaal eethuis, mag ik wel om wat voeding komen, ik sta er alleen voor, mag ik toch een beetje bij jullie thuis komen..."

"Ik ben Anita, mijn man is ziek, we leven met weinig geld, het is kil en koud in ons huis, mogen wij bij jullie thuis zijn, Huize Triest - Gemeenschapshuis Tabor is mijn tweede thuis geworden, hier leerde ik inzien dat mensen van vreemde origine ook mensen zijn zoals wij, wij delen in dezelfde miserie, samen thuis zijn leert ons samen leven..."

Zo mogen wij vaak broers en zusters ontmoeten, het ergste wat je kan overkomen, is zelfs geen dak meer boven het hoofd hebben, levend sterven, nergens meer meetellen. Liefde op afstand is gemakkelijk, maar misschien zijn het burens, die op ons rekenen en hulp van ons verwachten.

Vriend, stuur me niet buiten, ik weet niet waarheen, zelfs een hond slaapt nog niet op straat.

Het maakt ons altijd gelukkig om een verloren zus of broer te mogen ontvangen of terug te zien, ook al is hij vuil, ongeschoren, riekend, slordig gekleed, eet hij zeer veel (misschien eerste maaltijd sinds enkele dagen); maar het is een zus, het is een broer Staat Christus niet zelf voor onze deur of moet hij clochard blijven zoals in Betlehem, er was ook daar nergens plaats voor Hem?

Vinden wij het normaal of gewoon dat onze broers en zussen levend sterven op straat? Of kan de straat een huis of een thuis zijn voor zoveel mensen?

Ons klein huisje dat gelegen is tegen het Guislainziekenhuis te Gent (Gezondheidstraat 2), wil verder een antwoord zijn voor vele mensen die we dagelijks ontmoeten. Samen met alle medewerkers blijft het een uitdaging en uitnodiging en dit met het diepe besef dat de armen ons het evangelie brengen en leren, want armen kunnen wij maar helpen door ze te begrijpen, te vergeven en met hen alles te delen.

Wat wij tot hier gegeven hebben, is een zeer beknopt overzicht van wat naastenliefde kan zijn. Voor dit alles wordt gerekend op de Goddelijke voorzienigheid. Enkele de waarneembare aspecten kunnen wij duiden, maar wat het allemaal betekent voor de vele duizenden mensen die Huize Triest - Gemeenschapshuis Tabor de voorbije jaren leerden kennen, dit is echter niet onder woorden te brengen. De morele steun, de hoopgevende woorden, het aanvaard zijn als mens; dat en nog veel meer heeft soms wonderen verricht.

In de kracht van de Heer doen we het allen samen, met vreugde en liefde. En deze diepe blijheid willen we uiteindelijk doorgeven aan onze broers en zussen die voor het leven soms ver van het echte geluk verstoten zijn.

Wij denken dat wij gewoon de waarde van alle mensen moeten erkennen, ook die van de kleine verstoten mensen, de armen, gehandicapten, zieken en vluchtelingen. We moeten gewoon duidelijk stelling innemen tegen onrecht en tegen racisme en blijven getuigen dat slogans als eigen volk eerst onzin zijn.

Het valt ons sterk op dat we nog voortdurend geconfronteerd worden met Jezus de Christus. Het is voor ons een steun en kracht, dagelijks Christus in ons buurthuis te mogen verwelkomen en Hem te mogen ontvangen.

Hij staat voor ons, kletsnat, als de dakloze.

Hij zit aan tafel, als de hongerige.

Hij spreekt ons aan om kleding, als de naakte.

Hij vraagt liefde en begrip van ons als de ontheemde.

Eigenlijk is het altijd Kerstmis bij ons, Zijn kribbe, het wiegje staat praktisch altijd in ons huis. Thuis te weinig plaats, moeilijke levensomstandigheden, vaak koud, dikwijls ziek.

Maar het is niet Betlehem, nee het is Gent vandaag!!

Werner Van de Weghe, coördinator Huize Triest – Gemeenschapshuis Tabor

Huize Triest – Gemeenschapshuis Tabor (Broeders van Liefde)

Een thuis voor medemensen
Gezondheidstraat 2 B9000 Gent
0473 75 67 04

huize.triest@fracarita.org gemeenschapshuis.tabor@fracarita.org

<http://www.huizetriest.be>

445-3546791-50 (rekening zonder fiscaal attest, Huize Triest – Gemeenschapshuis Tabor, Gezondheidstraat 2 9000 Gent)

440-0340021-11 (rekening met fiscaal attest, vzw Projecten Broeders van Liefde, Stropstraat 119 9000 Gent, met vermelding Huize Triest – Gemeenschapshuis Tabor)